

AVIONS

Un relat de: [Ravegal](#)
AVIONS

El poble no és gaire gran, se sent cofoi de ser dels que es diu “encara ens coneixem tots” i arrossega les contradiccions de la seva adolescència, deixar enrere el passat camperol sense acabar d’estar convençut del present industrial que l’encara a un futur que el farà créixer. Als afores, a la vessant assolellada de la carena que baixa amorosint la serralada, dalt d’un petit turó, hi ha una casa blanca. El sol l’acarona cada dia amb la llum acabada d’estrenar, l’escalfa amb els raigs que cauen aplomats i li diu adéu picant-li l’ullet quan s’amaga darrere les muntanyes i la marinada i el terral s’alternen per amanyagar-la resseguint-ne les formes. Per la vessant suau, un carrer hi porta fins el reixat metàl·lic pintat de color verd tendre que clou una petita terrassa i un bocí de terreny encatifat per molsa i herbes menudes sota l’ombra de roures i d’alzines. Una petita porxada amb tres arcs de mig punt uneix la casa amb la terrassa, rematada per una barana de barrots verticals, verda també, que s’aboca prudentment sobre l’estimball, per sobre d’un camí carreter. Serpentejant pel pendent puja un corriol que acaba, a la part més dreta, amb uns graons de fusta estacats, evitant que la terra llisqui avall pel pendís.

L’estiu es va fent present, les tardes s’allargassen de manera imperceptible però tenaç i el tombant de la tarda fa plaent l’estada a la terrassa. El Jordi, cinc anys o potser sis, ros, sí, però els seus cabells ja han mudat enfosquint aquell ros de fil d’or dels primers anys, vesteix una camisa acolorida de quadres petits que comença a justejar, pantalons curts, mitjons blancs girats sobre el turmell i unes sabates de color marró gastades de la punta de xutar tot allò que troba. Ha deixat el camió de llauna pintat de coloraines i ara espera l’arribada del pare assegut a la vora de la terrassa amb les cames penjant entre les barrots de la barana. El gos, de pel fosc i llarg, jeu al seu costat amb el musell aplanat a terra i la cua estirada, i sembla endormiscat. El pare vindrà aviat, ho saben, el Jordi i el gos, tots dos. El pare arribarà amb el cotxe, un cotxe vell, una mena d’escarabat negre que vés a saber quantes vides ha viscut; no és un luxe, és una necessitat per anar i tornar de la feina i, a vegades, fer un viatge llarg, també per la feina.

El Jordi va gronxant les cames sobre el buit i el gos, de tant en tant, deixa anar un esbufec, talment com un sospir. De sobte, el gos, orel·la fina, reconeix el soroll del cotxe que s’acosta i posant-se dret llença uns lladrucs tot remenant la cua. El Jordi s’aixeca mentre el cotxe s’atura al peu del corriol i el pare puja amb la jaqueta penjada al braç. Nen hi gos surten a rebre’l. S’ajup per abraçar i petonejar el nen mentre gos va saltironat al seu voltant proclamant amb lladrucs la seva gelosia. “Si Pelut, a tu també, a tu també” diu amanyagant-li el cap. Després de penjar la jaqueta al respall d’una cadira es gira cap al Jordi i diu: “Què Jordi, que no hem de volar avui?”. Tot seguit, un full de paper li arriba a les mans i amb destresa, fa els plecs per convertir-lo en un avió. “A veure fins on arriba avui” li diu. El Jordi pren l’avió pels plecs de sota i acostant-se’l a la boca li projecta l’escalfor de l’alè, sense saber per què, només perquè ho ha vist fer. S’apropa a la barana i amb una fuetada del braç el llença. L’avió planeja tot perdent alçada, sobrevola el camí i fa via fins quedar encallat al canyar que flanqueja la riera. El Jordi pica de peus a terra, “sempre s’enganxa a les canyes!”. El pare recull la jaqueta i li diu tot esbullant-li els cabells “un dia les passarà, ja ho veuràs” i va a fer un petó a la mare que ha sortit i, un dia més, ha contemplat l’escena repenjada en una columna de la porxada.

Una tarda, el Jordi contempla com el pare i la mare s’abracen sota un dels arcs del porxo. A terra, als seus peus, una maleta de color marró. El pare el crida: “Jordi, vine”. Quan és amb ells el pare s’ajup i posant les mans sobre els braços caiguts li diu: “El pare se n’ha d’anar uns dies. Tornaré aviat però mentre no torni, tu seràs l’encarregat de cuidar la mare, oi que ho faràs? El Jordi fa que sí amb el cap i el pare continua “Mira, t’he fet cinc avions, així cada dia, a l’hora que jo sempre arribo en podràs llençar un. A veure quin dia serà el que volarà més lluny, ja m’ho explicaràs”. El pare li fa un petó, es redreça i besa la mare i tot prenent la maleta es separen tot allargant el contacte amb les mans agafades fins que la distància fa que llisquin fins la punta dels dits, fins rendir-se. Mare i fill contempen des de la barana com el pare baixa pel caminet i puja al cotxe. Aquella mena d’escarabat negre i gros emet un ronc seguit d’un tremolor, treu fum i comença a moure’s. Se’n va. Des de la barana una mà gran i una de petita li diuen adéu fins que es perd de vista.

Cada dia el Jordi, quan el sol comença a badallar, pren un avió, l’alè a la punta, que no falti, ves a saber, i el fa volar. De puntetes, amb els braços sobre la barana, observa la trajectòria de l’efímer avió que sol anar a parar al canyar. Un, dos tres... els cinc avions ja han volat i el pare no ha tornat. Amb el cap cot se’n va dins. El dia acaba trist.

El sisè dia el Jordi espera, no juga, fa contínues anades a la barana amb la mirada perduda i el cor encongít. A la tarda passa llargues estones assegut arran de barana amb el gos al seu costat. Impacient, quan comença a vesprejar, pren un paper i un llapis i amb lletra de pal escriu: “PARA TASTIMO VINA”, i fa uns desiguals replecs

imitant els que fa el pare. L'alè a la punta, s'acosta a la barana, alça el braç i amb un gest enèrgic el llença... La brisa que li esbulla els cabells corre a atrapar l'avió i agombolant-lo se l'enduu enllà i fent capricioses giragonses sobrepassa el canyar i la riera fins que es perd de vista, més enllà d'on es va perdre de vista el cotxe del pare. Està convençut que arribarà fins on ell està.

El Jordi torna a seure, les cames penjant i les mans agafades als barrots. La mirada perduda se li encalla en el canyar on es marceixen avions. El gos jeu al seu costat mentre l'aire li esborrifa el pelatge.

El sol s'amaga. La brisa s'amanseix. El gos mou les orelles, s'aixeca i comença a bordar.